

MOSEHORNUGLEN, *ASIO FLAMMEUS*, SOM YNGLEFUGL PAA AMAGER FÆLLED

AF

THORVALD FRØLICH

Paa Amager Fælled har man i Aar kunnet glæde sig ved Synet af en — uden for Træktiderne og ganske bestemte Dele af Danmark — saa sjældent forekommende Fugl som Mosehornuglen, idet et Par har ynglet paa den Del af Fælleden, der ligger inden for Dæmningen, som forbinder Amager og Sjælland.

Da Mosehornuglen, saa vidt mig bekendt, kun een Gang før med Sikkerhed er fundet ynglende paa Sjælland (se D. O. F. T., XXVI, 1932, p. 53—54)¹, er det jo ganske interessant, at den ved sin fornyede Forekomst som Ynglefugl i denne Del af Landet har valgt at slaa sig ned saa nær ved København, omend det ikke virker saa aldeles overraskende, da Terrænet — bortset fra dets noget befærdede Karakter — er ypperligt egnet for den.

Jeg saa Fuglene første Gang 13. April 1934 paa den Del af Fælleden, der ligger lige uden for Fodfolkets Skydebaner, og det er min Opfattelse, at de først har forsøgt at yngle her, men da Stedet aabenbart har været for livligt befolket om Aftenen, trak de længere ud, hvor Reden senere fandtes med 7 Æg, hvoraf det ene dog viste sig at være raaddent. De øvrige 6 blev derimod alle lykkeligt udrugede, men det var ikke længe, at alle Ungerne samtidig saas i Reden. De største stak snart af og forputtede sig mellem Græstuerne.

I Yngletiden viste Hunnen sig kun af og til paa Vingerne, og om Dagen saas Uglerne — der nu (1. Oktober 1934) synes at være borte — saa godt som ikke jagende, men kun opjagede, saa den, der uden Kendskab til deres Nærværelse indfandt sig paa Fælleden paa dette Tidspunkt af Døgnet, vilde kun i heldigste Tilfælde faa noget Indtryk af deres Tilstedeværelse. Først om Aftenen, lidt inden Solnedgang, tog Fuglene fat paa at jage, og Afsøgningen af Terrænet foregik, dels i lav, slingrende Flugt paa Kærhøgevis, dels ved at Uglerne stod stille i Luften paa blafrende Vinger som en Taarnfalk; det sidste har

¹ Se dog ogsaa D.O.F.T., 1917, p. 121, hvorefter Mosehornuglen ifølge en Meddelelse i Dansk Jagttidende, 1908, skal have ynglet ved Lammefjord (7 Æg i Reden).

jeg dog mærkelig nok aldrig set Ungerne gøre, og det skal ogsaa bemærkes, at Hannen ikke var saa villig til at vise de karakteristiske Klappald, som foretages af denne i Yngletiden, og som ved første Øjekast borttager enhver Tvivl om, hvilken Fugl man staar overfor. Forøvrigt er ogsaa Mosehornuglens Flugt saa særpræget, at den, der først er blevet fortrolig med den, uden større Besvær kan kende Fuglen, selv paa betydelig Afstand — ja, den, der blot een Gang har set Mosehornuglens, navnlig Hannens ejendommelige Flugt med det dybe Nedslag og den høje Opløften af de runde, stift førte Vinger, glemmer den aldrig.

Det skal lige tilføjes, at Uglerne — efter hvad Fiskehandler ANDREAS HVIDBERG har meddelt mig — ogsaa var her i 1933. Endelig maa man haabe, at Fuglene kommer igen og faar Lov at yngle i Fred i de kommende Somre.

GRØNSISKEN, *CARDUELIS SPINUS* (L.), SOM YNGLEFUGL I JÆGERSPRIS SKOVE I 1934

AF

VAGN HOLSTEIN

Ligesom Dompappen var Grønsiskenen en usædvanlig talrig Vintergæst i Jægersprisskovene i den milde Vinter 1933/34. Navnlig i Nordskoven kunde man træffe paa meget store Flokke, som i denne Skovs talrige Bevoksninger af Birk og Rødel var ivrigt beskæftiget med at pille Frø af disse Træarters Rakler; men ogsaa andre Fødeemner forstod de at gøre sig tilgode med. Da Rødgrankoglerne hen paa Foraaret begyndte at aabne sig paa Grund af Solens stærke Bestraaling, var det ikke ualmindeligt at se Grønsiskener flagre omkring de koglebærende Grantoppe og med en Virtuositet, der ikke staar tilbage for Sumpmejsernes, Specialisterne paa dette Omraade, pille Frøene ud mellem de aabnede Kogleskæl.

I April sang Hannerne flittigt, siddende i Granernes øverste Toppe; men trods disse Præstationer, faldt det mig ikke ind, at Fuglene tænkte paa at forblive her i Skovene for at yngle, Først da jeg var begyndt paa mine Dompap-Efterforskninger¹.

¹ Resultaterne heraf vil fremkomme i Hefte 1, 1935. (Red.)